

РЕШЕНИЕ

№ 43364

гр. София, 30.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в
публично заседание на 25.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **8340** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на „Райт Констръкшън“ ООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 1, офис 1 срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-1228-000468 от 17.07.2025 г., издадена от Д. М. Д., на длъжност началник сектор към ОДМВР С. З., сектор „Пътна полиция“, с която за извършени от А. Ч., нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 2а от ЗДвП на последния е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС л.а. „М.“, модел „Е.“ ЦДИ, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „Райт Констръкшън“ ООД, ЕИК:[ЕИК], за срок от 6 /шест/ месеца, считано от 17.07.2025 г.

Оспорващият твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, немотивирана, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила, като подробни доводи са развити в жалбата. Моли съда да постанови решение, с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна. В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, не се представлява. Ответната страна, редовно призован, не се представлява. По делото е депозирано становище /имащо характер на отговор на жалбата/ в което последната, е оспорена като неоснователна по посочените в него доводи. Претендира се разноски, както и се прави възражение за прекомерност на евентуално претендирано адвокатско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед № 25-

1228-000468 от 17.07.2025 г., издадена от Д. М. Д., на длъжност началник сектор към ОДМВР С. З., сектор „Пътна полиция, за извършени от А. Ч., нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 2а от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС марка „М.“, модел „Е.“ ЦДИ, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Райт Констръкшън“ ООД, ЕИК:[ЕИК], за срок от 6 /шест/ месеца.

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел, че за водача на МПС А. Ч., при управлението на л.а в [населено място], след извършена проверка било установено, че управлявал л.а. М.“, модел „Е.“ ЦДИ, с рег. [рег.номер на МПС] без да притежава СУМПС - неправопособен водач. Това представлявало нарушение на чл. 150, от ЗДвП и за което на водача на МПС бил издаден АУАН серия № GA № 1382034/17.07.2025 г.

Въз основа на тях е издадено НП № 24-1228-002811 от 24.07.2025 г.

Към делото са приобщени писмените доказателства, представляващи цялата административна преписка по издаване на обжалваната заповед.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а, б „а“ от ЗДвП., се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото заповеди е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от началник сектор към ПП при ОДМВР, какъвто служител е и издателя на ПАМ. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 и чл. 36 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. Следва да бъде съобразено, че при издаден АУАН, административният орган действа в условията на обвързана компетентност, а не на оперативна самостоятелност и няма право на самостоятелна преценка, а е длъжен да издаде ЗППАМ. Съдът приема, че направеното възражение за липса на фактически основания за издаване на процесната ЗППАМ е неоснователно. Заповедта отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, в т. 2а, б „а“ е посочено, че се прекратява регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от

него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

Предписанието на посочената разпоредба е императивно и при наличие на визираните предпоставки, в условията на обвързана компетентност административният орган налага предвидената по закон ПАМ, с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения.

Следователно разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП регламентира две хипотези на прилагане на ПАМ "прекръпяване на регистрацията на пътно превозно средство": първата - когато то е управлявано от лице, неправопособен водач и това лице е собственик на пътното превозно средство, а втората - когато това лице не е собственик на пътното превозно средство, но го управлява. В случая е установена втората хипотеза, а при нея, ПАМ се налага на собственика.

По делото безспорно е установено, че процесното МПС е собственост на „Райт Констръкшън“ ООД, както и, че към дата на извършване на проверката ППС е било управлявано от А. Ч., гражданин на Р.Т..

Съгласно разпоредбата на чл. 150 от ЗДвП всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, освен когато превозното средство е учебно и се управлява от кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство по време на обучението му по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 3 и при провеждането на изпита за придобиване на правоспособността по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 4. Според чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, за да има право да управлява МПС, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

В настоящия случай за да приложат ПАМ, органите на реда са приели, че водачът не притежава СУМПС – неправоспособен водач.

В настоящото производството видно от представените по делото доказателства, а именно копие /в превод на български език/ свидетелство за правоуправление № 312543 от 22.04.2024 г. издадено в Р.Т. не се оборват констатациите в АУАН, че водачът към дата на проверката е бил неправоспособен. Не се доказват и твърденията в жалбата, че при извършената проверка от органите на ОДМВР - С. З., водачът е представил временно удостоверение, издадено Генерално консулство на Р.Т. в [населено място], Р.България, удостоверяващо, че лицето притежава валидно свидетелство за управление на МПС, което е предоставено на компетентните власти на Р.Т. за подмяна поради предстоящо настъпване на срока за валидност. За последното не са ангажирани по делото доказателства в тази насока.

По делото не са представени никакви доказателства или други данни оборващи констатациите в съставения АУАН серия GA № 1382034/17.07.2025 г., който съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП се ползва с доказателствена сила до доказване на противното, поради което доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН, е на жалбоподателя.

Правилата за валидността и признаването в България на свидетелство за управление на МПС,

издадено от чужди държави, са уредени в Закона за движението по пътищата, както и от няколко международни договора - Женевска конвенция за движение по пътищата от 1949 г., Виенска конвенция за движение по пътищата от 1968 г. и Споразумението между страните по Северноатлантическия договор относно статута на техните въоръжени сили. Тези международни договори са обнародвани, ратифицирани и влезли в сила за България. В Закона за движението по пътищата са предвидени ограничения по отношение на български граждани и чужденци, дългосрочно пребиваващи в България, притежаващи признато за валидно чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Ш..

Разпоредбата на чл. 161 гласи, че свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, в следните случаи: 1. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията; 2. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Споразумението между страните по Северноатлантическия договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, буква "а" от него; 3. свидетелството е придружено от легализиран превод на български език; 4. свидетелството е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата; 5. свидетелството е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Ш.. В цитираната норма, условията за валидност на СУМПС, издадено от друга държава, са изброени алтернативно.

Действително, Република Т. е присъединила се държава към Конвенцията за движението по пътищата на 22.01.2013 г. и съгласно чл. 47 § 2 б. "б" от посочената конвенция, същата е влязла в сила за тази държава 12 месеца след депозиране на нейния документ за ратифициране или присъединяване. В съответствие с нормативните изисквания на приложение № 6 към Конвенцията, свидетелството за управление на водача трябва да бъде: 1. под формата на документ; 2. задължително да бъде изписано на френски език "Permis de conduire", което може да бъде съпроводено или не с названието на друг език; 3. надписите на свидетелството са или на латиница или в английски курсив, или ако са на друга азбука, се повтарят и на латиница; 4. в точно установен ред трябва да присъстват изброените реквизити от т.1 до т.11 от приложението; 5. както и да бъде приложена снимка на притежателя и 6. свидетелството е придружено от легализиран превод на български език

По делото не са депозирани доказателства в тази посока, удостоверяващи легализирането на превода на СУМПС, нито че в съдържанието на същото присъстват всички изброени реквизити.

В разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП е предвидено, че принудителната административна мярка се прилага за срок от шест месеца до една година. В конкретния случай компетентният орган е определил минимално предвидения в закона срок - 6 месеца, което обуславя извод за съразмерност на наложената ПАМ.ЗППАМ е съобразена и с целта на закона, регламентирана в чл. 1, ал. 2 и чл. 171 от ЗДвП, а именно опазването на живота и здравето на участниците в движението по пътищата, както и преустановяването на административните нарушения.

С оглед на гореизложеното, при извършената проверка за законосъобразността на оспорената заповед, на всички основания, посочени в чл.146 от АПК намира, че същата е законосъобразна, като издадена от компетентен орган в предвидената от закона форма, при липса на съществени нарушения на процесуалните правила и при спазване на материалноправните разпоредби, при

съобразяване с целта на закона. Жалбата на „Райт Констръкшън“ ООД се явява неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение.

Ответникът претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като предвид изхода на делото, такова следва да му се присъди на основание чл. 143 и чл. 144 АПК вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в размер на 100 лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град, Трето отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Райт Констръкшън“ ООД, ЕИК:[ЕИК] срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-1228-000468 от 17.07.2025 г., издадена от Д. М. Д., на длъжност началник сектор към ОДМВР С. З., сектор „Пътна полиция“

ОСЪЖДА „Райт Констръкшън“ ООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 1, офис 1 да заплати на ОДМВР С. З. сумата в размер на 100 лева, представляващи разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

С

ЪДИЯ: